

[Svend Jørgensen.]

ne får jo ret hurtigt retsvirkninger, og derfor har vi i det sociale udvalg for at kunne hjælpe disse folk, så at de ikke i løbet af et år eller to mistede de borgerlige rettigheder, måttet yde hjælpen efter forsorgslovens § 307, stk. 6, som jo udtaler, at det sociale udvalg kan indstille til kommunalbestyrelsen, at hjælp, der ydes til sådanne personer, kan ydes uden retsvirkninger, når kommunalbestyrelsen beslutter det. Men det kan altså ikke nægtes, at denne hjælp sker under ret ydmygende former og med udsigt til, at hjælpen alligevel på et eller andet tidspunkt får retsvirkninger, og derved forhindrer den altså, at vedkommende kan få invaliderente eller — ved 65 års alderen — aldersrente.

Jeg henstiller, at man i det udvalg, som jeg går ud fra vil blive nedsat, overvejer, om man nu ikke kunne benytte lejligheden til at komme også nogle af disse mennesker til hjælp. Den højtærede ministers ordvalg i lovens titel: „i anledning af tuberkulose, leddegigt, kræft m. v.“ synes jo at vise, at ministeren har haft øje for, at der er tilfælde af lignende karakter som dem, der er fremhævet i lovforslaget, der kræver opmærksomhed. Samtidig med at vi nu reviderer særhjælpsbestemmelserne i §§ 263—265, må det efter min mening kunne lykkes at indføje en bestemmelse, som tager sigte på de omtalte mennesker. Jeg tror, at øjeblikket nu er inde til, at vi får lukket det hul i vor sociallovgivning.

Ragnhild Andersen: Ved flere lejligheder har mit parti her i det høje folketing været talsmand for, at vi fik en betryggende efterforsorg for tuberkuloseramte. Vi har rejst spørgsmålet især i forbindelse med de erfaringer, der blev gjort, i første række i København, ved den sidste folkeundersøgelse for tuberkulose. Det viste sig dengang — som det understregedes af Københavns magistrats henvendelse til indenrigsministeren —, at mange mennesker veg tilbage for den blotte undersøgelse for tuberkulose, fordi de med rette frygtede, at en eventuel sygdomsperiode skulle slå bunden væk under deres økonomi. De frygtede, at de ikke kunne forsørge deres familie, hvis de blev syge. Problemet om på betryggende måde at sikre de økonomiske vilkår for tuberkulosepatienter er således meget aktuelt, og forklaringen er vel først og fremmest den, at invaliderenten, som kan fås ifølge folkeforsikringsloven, er for ringe. Dertil kommer endvidere, at mulighederne for hjælp ifølge lovgivningen ikke altid udnyt-

tes, og hertil kommer endelig, at de tuberkuløse — hvad der også tydeligt fremgår af den store udvalgsbetænkning — har et ganske særligt behov for hjælp til god og nærende kost, til sunde boligforhold, både af hensyn til de syge selv og for at undgå faren for at smitte familien. Og det er jo en fare, der er særlig stor, og som vokser, jo mindre modstandsdygtige, ernæringsmæssigt set, familiemedlemmerne er.

Mit parti hilser derfor med glæde, at socialministeren har fremsat forslag om efterforsorg. Der er her tale om et godt fremskridt, som jeg håber vil bane vej for andre forbedringer for de tuberkuløse og også for andre kategorier indenfor den sociale lovgivnings område, hvis økonomiske vilkår er alt andet end betryggende.

Men når jeg har sagt dette, vil jeg gerne tilføje, at det vel ikke er rigtigt, at man gennemfører forbedringer på eet område, som følges af tilbageskridt på andre. Kampen mod tuberkulosen har i det sidste par år i høj grad optaget sindene på arbejdspladser og i virksomheder, og den bedste beskyttelse mod tuberkulosen må vel siges at ligge i, at befolkningen selv er årvågen og tager del i bekæmpelsen af denne farlige sygdom. I dag er der mange virksomheder, som forlanger at få deres personale undersøgt, måske fordi det pludselig opdages, at der på en arbejdsplads er en, som har tuberkulose, hvorfor man frygter, at han har smittet andre, som igen bærer smitten videre. Men beklageligvis er det i dag umuligt for en virksomhed at få sit personale undersøgt for tuberkulose. En henvendelse til tuberkulosestationen i København giver til svar, at den ene røntgenovogn er i provinsen, og den anden er klodset op på grund af personaleindskrænkning. Det er meget svært at se, hvordan disse to ting kan forenes med hinanden. Mit parti mener i alt fald, at der ikke her kan være tale om besparelser; den dårligste måde at spare på er at undlade at forebygge tuberkulosen, det har alle dage været dyrere at helbrede end at forebygge.

Jeg vil gerne spørge den højtærede socialminister, hvad forklaringen er på, at det forebyggende arbejde med tuberkuloseundersøgelser indskrænkes, i hvert fald i hovedstaden, i stedet for at det skulle udbygges. Først ofrer kommunen hundredtusinder af kroner til barakker og folkeundersøgelse, så synes det helt urimeligt, at man pludselig giver sig til at spare og foretage indskrænkninger og ikke fører kampagnen mod tuberkulosen videre. Jeg ved ikke, om det er et kommunalt anliggende; jeg har indtryk af, at